

det One og det Andet, men det blev ved at være dunkelt, det kom ikke frem. Vi have endnu hørt Udtalelser idag, værne Udtalelser for Kjøbenhavns Befæstning, men jeg maa tilstaa, at fra det første Dieblit, da jeg hørte denne Plan om at befæste Kjøbenhavn fremsat, har jeg fra mit Lægmandsstandpunkt anset det for noget af det Færligste, den danske Stat kunde indlade sig paa. Jeg skulde ikke fremsætte en saadan Lante med saa stor Suffisance, dersom jeg ikke havde haft en Læremester i en Mand, hvis Navn er nævnet flere Gange idag; det har gjort mig særdeles godt at høre, at han er bleven mindet paa en saadan Raade, som flet er. Jeg vil kun sige: Stude at man ikke har fulgt hans Raad tidligere, maatte vi da havde staaet paa en bedre Fod med hele vor Stilling, end vi nu gjøre. Men kan man omsider komme til Erkendelse af disse Lanters Nødtighed, er sent bedre end aldrig. For mig er det umuligt at se, at en Befæstning om Kjøbenhavn vilde være det Samme som Frelse for Staten. Jeg kan ikke forstaa rettere, end at det at befæste Kjøbenhavn vilde, som naturligt er, kalde Fjenden til Kjøbenhavn, og at det vilde fremkalde et Bombardement af Staden. Hvor enig jeg end kan være i, at her ere vore Skatte og at vi skulde værne om dem saa godt som muligt, saa tvivler jeg ikke om, at jo mere aaben Kjøbenhavn ligger, jo større Sandsynlighed er der for at kunne bevare vore Skatte. Thi naar vi have gjort Kjøbenhavn til en Fæstning og kaldt Fjenden til Kjøbenhavn vil han ikke betænke sig paa at anvende alle de Midler, der staa til hans Raadighed til at ødelægge Staden og gjøre den til en Grusdyng, hvis han kan gjøre det; men er Kjøbenhavn en aaben By, vil han vel vise den samme Nidderlighed — hvis man tør tale om Nidderlighed, naar det gjælder om Krigsfrelse — som hidtil er brugt, at man ikke giver sig til at røve og plyndre en aaben By. Dette er iøvrigt ikke nogen anden Lante end den, der er udtalt tidligere af den Mand, jeg har nævnt, men jeg gjentager den og tror, at den endnu er god og sund. Jeg vil midlertid værges mig imod, at jeg ikke skulde ville være med til at bygge Fæstninger. Jeg har allerede ved Hærens Behandling udtalt, og det vil jeg atter udtale her, at jeg saa godt forstaa, at man kommer med en Befæstningsplan, og at det kun undrer mig, at man ikke for længe siden er kommen ind derpaa. Det er for mig en sørgelig Lante at have en Armee, lille eller stor, som ikke har et eneste Tilflugtssted, der kan standse Fjenden i det Mindste for en Tid; det have vi som bekjendt ikke for Dieblit. Men at man med al den Anstængelse, man formaar at opbyde og alle de Pengeoffre, man er i Stand til at gjøre, skulde kunne lave Kjøbenhavn til en Fæstning, som overhovedet kan yde Modstand af nogen synderlig Betydning, kan jeg ikke forstaa. Jeg kan forstaa, at der er andre Punkter

i Riget, som ville give en ganske anden Sikkerhed for Fjendens Indtrængen i Landet end et befæstet Kjøbenhavn. Der er allerede nævnt Storebelt og Lillebelt; ogsaa har den ærede Krigsminister i Dag og ved Hærens Behandling givet nogle — jeg vil tilstaa — svage Antydninger, men dog i alt Fald Antydninger. Jeg tror ikke, at jeg citerer hans Ord urigtigt, naar jeg siger, at han sagde, at han vilde have fast Fod i Sylland. Jeg tror nok, at det var ved Hærens 1ste Behandling, at vi hørte den ærede Krigsministers Udtalelse, som jeg her nævner; jeg sagde den Gang „Hør“, jeg glædede mig derved, thi jeg ved af Erfaring, at de nærmest foregaaende Krigsministre aldeles havde opgivet enhver Lante om at have fast Fod i Sylland. Det er sørgeligt for os Syder, naar Taler er om Forsvarsvæsenet, at vi skulle forhandle med den Bagtanke, at en saa stor Del af Riget skal ligge fuldstændig aaben for Fjenden, naar Krig kommer paa, og endnu sørgeligere er det, om vi skulde sende vore Sømmen til en Befæstning om Kjøbenhavn og give vore Penge ud med den Lante, at denne Fæstning dog vilde blive indtaget eller tilintetgjort og vore Penge med, og at Fjenden kunde ligge og plage os i Sylland, som man siger til Marv og Ben. Det skulde dog være mærkeligt, synes jeg, naar vi have den Lante at ville forsvare os, at man ikke skulde kunne finde et naturligt Punkt i Sylland, hvor man med Anvendelse af nogen Kunst kunde, for at blive ved den ærede Krigsministers Udtryk, have fast Fod idetmindste for en Tid. Vi kunne vel forstaa, at det dog maatte opgives, thi man kan vel i det Hele ikke i Nutiden sikkre et Punkt saaledes, at det ikke under visse Omstændigheder maa opgives. Det var kun dette, jeg vilde fremhæve, og jeg er i det Mindste vis paa, at der i Sylland er ikke Faa, som ere misfornøiede med, at man, naar man taler om Hærens og Befæstningsvæsen, lader os vide, at man har tænkt paa at lade Sylland ligge aaben for den Fjende, der vil angribe os, og at man vil indskrænke Befæstningen til Kjøbenhavn. Denne Bebreidelse rammer ikke den ærede Krigsminister; det er jo ikke hans Plan, ja, vi høre jo endogsaa, at han ikke vil forsvare Kjøbenhavns Befæstning; men det er meget rigtigt, hvad den ærede sidste Taler udtalte, at Ministeren dog vilde troste de ibrige Forsvarere af Kjøbenhavns Befæstning med, at hans Plan ikke foregreb en saadan Lante. Jeg hører til dem, der paa det Bestemteste ere imod denne Lante, og jeg vil endogsaa sige, at for mig staaer det saa klart, at det er i højeste Grad urigtigt at befæste Kjøbenhavn, at jeg ikke vil give min Stemme til en Pengebegjæring, der skulde bruges til at befæste Kjøbenhavn, naar man tager det som ren Befæstning. Et andet Spørgsmaal er, naar der er Tale om en Restauration eller en Reparation, om jeg saa maa kalde det, af det,